

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pođa,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisčezetni w Budyšinje a je tam sa šhtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Kak so tola wješelimy, so mamy kóždy swój dom! Wontach je drje tež rjenje, hdyž so tam šhtomy selenja a róže kčžěja a my strowi psches tutu krašnosć krocžimy. Ale pschezo tam tola kwětki njekčžěja. Wone swoje kčžějate hlówcžki spójscheja, jena po druhej, hdyž. lodojte wichory psches kraj wuja. A my tola tež pschezo strowi nješšmy. Na naš časny pschińdu, hdyž pschi swójich bolosćach ani na najrjenškej swonknej psche spodobanja nimamy. A na naš pschińdze staroba, hdyž naš noha wjazny nošnyč njeha. Ach, kak šebi potom do domu žadamy, kak derje je nam potom w czichim, měrnym domje! Ale tež tehdy, hdyž šmy čerstwi a hdyž je wontach rjenje, je to runje našch dom se swójim křytym blidom, se swójim nóžnym wot-pocžinkom, kiž naš sa wscho našche džělo pošylni, so wscho derje dokonjamy. Teho dla šmy džakowni tym, kiž šu nam našch dom něhdy natwarili, a Bohu, kiž nam jón š wošebitej kasnju, š 9. kasnju, psched sawištym šušodom šchituje.

My pak mamy hišcže druhi dom, wjetšchi dom, w kotrymž my wschitzy, ta wulka swójba kšesčijanom, pod Bohom jako swójim prawym Wótzom bydlimy. Tutón dom naš hišcže wjele bóle wobšbožuje, bóle hač žadny krašny hród. Kaž šchitowaza murja wokolo twjerdzisny, kaž šwěrna pata wokolo swójich křijatow, tak lěha so wón wokolo naš a našcheje dusche, so by naš šchital. To

šhonimy kóždy čas, wošebje pak tehdy, hdyž naš semja wot so storkacž pocžina. Tutón dom pak je kšesčijanškw zyrkej.

D džakujmy so Bohu, so je naš do zyrkwje pschepadžil!

1. W njej njestejimy wjazny pod wyschnosćžu czěmnosćže.

2. W njej mamy wodawanje sa našche hrěchi.

3. W njej budžemy hódni czinjeni š runemu herbstwu swjatych w šwětle.

1. W njej njestejimy wjazny pod wyschnosćžu czěmnosćže.

Bóh je naš wutorhnył wot wyschnosćže czěm-nosćže a naš pschepadžil do kralestwa swójeho lubeho Šsyna. Tak Pawoł na Kološeskich pišche. Tehdy wschał hišcže dolho njebě, so běchu woni pod tutej wyschnosćžu štali. A ta lohka njebě. Woni mějachu Romskeho kšěžora nad šobu a tón bě jim wótry knjes. Někotři mjes Kolo-šeskim kšesčijanami běchu tež njewólnizy a mějachu pohanow sa knjesa a tuczi se swójimi njewólnikami š džěla horje hač se swójim škotom wobkřadžachu. Ale hišcže bóle bě jich ta duchowna czma czisčezala, pod kotrejž běchu štali. Hdyž bychu swójej woczi š njeju šběhali a šo prascheli: Šhto dha šo tam šadny mrócželow křowa? Še dha tam Bóh, kiž je wscho štworil a kiž wscho wodži, abo niz? — dha bychu jich woczi do šameje czmy hladale, a ništo njemóžsche jim tute mrócžele pschetorhnyč. A

krzyw tuteje duchowneje czmy wuzimafche potom ton, kiz je bo s czmy narodzil, sly njeprscheczel, ton, kiz je najhorfschi paduch na swecze, ton, kiz te najkrafnsiche kubla na swecze, czlowiste dusche, bjerje, a honjesche wobohich pohanow, kaz rubjeznik stadlo wowzow s womeczernje won do czmoweje nozy honi, do czmy hrachow a skoscow njeprzczimoscze a wopikstwa, a woni njemajachu mozow, so bychu bo jemu na puczju stajili a dale njeschli. dokelz pod wyschnoscju czemnoszcze stejachu. Nektko pak bechu tak dzakowni, so besche jich Boh wot tuteje wyschnoscze wutorhnyl.

Kak tola pohanjo hischcze dzenka pod tutej duchownej czemnoszczu sdychuja! We swojim berbiskim Misijoniskim Bopke psched neschto czašom tole czitachmy: W Tschaktu w Chinje 75letny proschet do tscheszczijanskeje zyrkwiczki stupi, runje jako tam misjonar to slowo czitafche: Tak je Boh swet lubowal, so je swojeho jeniczkeho narodzenego Syna dal, so bychu wschitzny, kiz do njeho werja, shubjeni njebyli, ale weczne žiwjenje meli. Duž ton ksepny starz postoczji, kleskafche s rukomaj a dzesche: dzak, wulki dzak budz Bohu! To je runje to, schtoz trjebam. Telko let bym wo to prošyl! Jako bo jeha prafchachu, powjedafche tole: Bech 25 let stary, jako doposnach, so s pschibojstwom niczo njeje. Komu pak dyrbjach bo nektko dzerzecz? D ja bech tak kmjercz srudny tehodla. Duž bech ras na polu, jako runje plonzo tak krafnsje sthadzesche. Ja padzech na semju a wolach bo sthadzazemu plonzu: D plonzo, wsmi moju czezu s mojeje wutrobny! Ale moja czeza njebu lozjscha. Duž pschi bebi dzach: Sznano mohł czi mešaczk pomhacž. A tak bo k njemu wolach. Ale tež ton mi žaneho pokoja njeda. Nektko s hwesdami spytach. Zyle leto bym bo k nim modlik, ale tež te mi pomhacž njemozachju. Duž bo ras na semju czijnnych a proschach: Je-li žadyn knjes nad plonzom a hwesdami, dha bo mi tola siew! Ale mi njebu žaneho wotmolwjenja s njebies dele. Duž bym dale živy byl, pschezo srudny a njepokojny we wutrobje. W tutej zyrkwiczju pak bym nektko po 50 letach pytanja shonil, so tuton Boh je a so ma czlowjekow lubo a so je sam swojeho Syna do sweta pošlak a tež — ja mnje. To be wjazny hacž bech sa mozne dzeržak, a tehodla postoczich a wolach: To je runje to, schtoz trjebach! Duchowna czma pola pohanow!

A pod tutej duchownej czmu honi sly njeprscheczel, wjelez moze, pohanow do hrachow a stazenja. Chzemy tu jenož jedny hrach wusbehnycz: mordowanje. Wbohi czornoch n. psch. zenje swojeho žiwjenja westy njeje. Pak bo na njeha jeha hlownik, pak jeha šušod nekafseje pschicžiny dla roshnewa, a tak potom jeha borsny nehđe w kerfach pak sajedožzeneho abo sabiteho namařaju. Šozdy pak ma tola tež swojich pscheczelow, a czi potom, shoniwšchi, so pscheczelej sa žiwjenjom steja, jeha warnuja. Tajke warnowanje pak ma bo skradžu stacz, hewak hnew na warnowazeho pscheczela padnje. Tak šedža czornochojo pschi nekafsej skladnosczji pschi piwje, kiz bo jim s wulkeho šudobja nalitwa. Duž drje pscheczel swojemu pscheczelej khelich poda a do njeha kopjeschku skradžu padnycz da. Tamny s khelicha pije a bo teho kopjeschka dohlada. Wón na mešcze we, so jemu praji: Woni chzedža cze napowicz a na dompuczju sabicz. Šnydom warnowaný stanje, khwata dom abo czeknje s kraja. Aba drubi stupi rano se swojeje hety a namařa psched durjemi bananowy truf lezo, psches kotryž je wotry kjeschf tyknjeny. Wón wostajiwšchi wscheho se wšy a kraja czeknje. Šedyn jeha pscheczelow, kiz be

shonil, so chze hlownik tamneho skonzowacz, besche jemu ton truf w nozy psched durje donješl. Šdžež pak je trjeba, ludzi takle husto warnowacz, tam tola woprawdže sly duch se swojej mozu pschecziwo swojim wobohim woporam šurowi!

Duž dzakujmy bo Bohu, so my w swojej tscheszczijanskej zyrkwi wjazny njestejimny pod wyschnoscju tuteje czemnoszcze! To wschaf je weste, so je w nowišchim czašu wjele ludzi, kiz w službje šleho njeprscheczela stejo, s wuczabami njewery pohansku czmu mjes tscheszczijanow noscha, kiz bo potom na kraj a lud, kaz kad na šakurjene mešto, leha. Ale schtož šebi pschezo swojej duchownej woczji jašnej dzerzi psches czitanje Božeho slowa, ton widzi tola psches wschón ton kad njewerjaznyh wuczbow nuts do njebies a widzi tam Boha, kiz naš lubuje a mudrije wodzi a kiz chze naš na weczne pschi šebi mecz. Weste tež je, so sly duch se swojimi spytowanjami tež do naš tscheszczijanow s mozu štorfa. Kak maju tola mlodzi ludzo bo se spytowanjami bedžicz, wošebje, hdyž wjazny w šarschiskim domje nješbu! Kak nadbehuje sly njeprscheczel pak tež hischcze starnyh psched kromu rowa, so by jim hischcze czežki hrach na dušchu czijnnyl, prjedy hacž woczji sandžela! Schtož pak šebi pschezo nowu moz czerpa s biblije, s Božich službow, s Božeho wotkafanja, s modlitwy, temu šu wschě tute spytowanja wichor, kiz drje do njeha štorfa a jemu khód poczezi, jeha pak njepowali ani s drohi njestorczi. Wón steji pod swojim Bohom, kotrehož ruřa jeha dzerzi, niz pak pod wyschnoscju czemnoszcze a stupa rychle dale, niz dele k heli, ale horje k žiwjenju. Duž dzakujmy bo Bohu, so je naš wutorhnyl wot wyschnoscze czemnoszcze.

2. W zyrkwi mamy wodawanje sa swoje hrachi.

Ma kotrymž my mamy wumozenje psches jeha krej, tyh hrachow wodacze. S czežkimi hrachami wobczezeni bechu školosjizny, kaz wschitzny drusy pohanjo, do tscheszczijanskeje zyrkwe pschischli. My wemy, schto na Pawole wscho ležesche, jako jeha psched Damaskom Šhrystuf se swojej šylnej ruku pschimny a sa šebje doby. A ton besche tola Žid byl a Bože kafnje šnal! Schto pak je halle na školosjischich ležalo, hdyž k nim pošli pschindžechu a jim teho pschpowjedachu, kiz pokutnym hrachnikam hrachi wodawa? A tak hischcze dzenka pohanjo, po czele bruni abo czorni, po dušchi pak hischcze czornišchi, k misjonaram pschistupuja, so bychu bo wot nich wuczicz a wulschicz dali. D nekotry tajki pohan je misjonarej pschi tym ton mjecz pokazal, s kotrymž je bližschich, jich sa kerkami wotlakawšchi, šakol. Nektora macž je misjonarej tu reku pokazala, do kotrejež je wjazny swojich dzeczji, dokelz bechu holczki abo dwójnikaj, czikla. Čzinjachu to po starym, tam knježazym waschnju, njewjedžo, schto czinja. Nektko pak bechu bo tola swojeje njeprawdny dohladali, šwedomnje jich po kraju wokoło honjesche a njemajachu nihđe žaneho pokoja. Šhrystuf pak je jim w zyrkwi te hrachi wodak, so mer sa swoju wobohu tyšchenu dušchu namařachu.

Wón pak tež nam hrachi wodawa. Ale je teho trjeba? My šmy bo tola w tscheszczijanskim domje narodžili a pschi wulschčenju šu naš Šhrystufej na jeha ruzny položili. Potom šu naš žiwili se šbožnyh czinjazyym Božim slowom. Mamy dha my hischcze pschezo hrachi, so šmy wschědneho wodawanja potrebnj? Ach, prjedy hacž šmy tak prawje kruzce na twjerdu štalu wery štupili a na nej stejo wostali, šmy, bo husto w tym a

tamnym spytowanju podskudnywschi, padli. Schëdźiwz drje po śwjatofu rad swojim dźeczom a dźeczidźeczom je swojeho žiwjenja powjeda. Pšches zyle swoje žiwjenje jich wjedže a jeho woczi so jemu pschi tym sybolitej. Duž drje na jene dobo pomaljšo rëczi a hlóš jemu spaduje. Na nim je šlyšhecž, so je do kšutnych myšlow sanórjenty. Wón myšli šebi na tón a tamny hrëch, kiž je w tych lëtach cžinił, hdžež hišcže došč twjerdy we wërje njebě. Te hrëchi njepowjeda drje tym swojim. Wón jich nimo nich wjedže; ale šam pschi šebi na nje myšli. Ach, tamne hrëchi s dołho minjentych lët jeho hišcže pschezo tyscha. Tola dyrbja dha jeho pschezo tyschicž, dyrbja psched njeho na šudnym dnju stupicž, a jeho tam wobškoržecž. Duž so dopomni, so je Šhrystuš jemu hrëchi wodał, a nëtko so jeho woblicžo šašo rosjašni a wješely powjeda wón se swojeho žiwjenja dale. Džakujmy so Bohu, so mamy w žyrkwi wodawanje hrëchow.

3. W nej so hódni cžinimy k runemu herbštwu tych šwjatych w šwëtke. Wón je naš hódnych šcžinił k runemu herbštwu tych šwjatych w šwëtke.

Nëchtóžkuli wjele namrëje, zyle kubla a lëšy a domy. Čzi šbóžni we wëcznym njebieskim šwëtke maju paš tola hišcže zyle hinajšce herbštwo. To paš w tym wobšteji, so maju pschezo Boha psched woczomaj, so s nim rëcza, so jeho lubošč spochi čzuja, runje kaž je to nëhdy w Edenje tež było. Tuto widženje Boha je jim to njebieske šbože.

Widžimy my tu w žyrkwi tež tak Boha? Šadali šu šebi hižom pohanjo, so bychu Boha widželi. To wjedžachu wšchelazy mješ nimi, so šo šady mješow tuteje čžašnosče nëkaška móž kšowa, kiž je šwët štworila a jón šdžerži. Ale kaš ju widžecž? Bohaške temple pschi wšchej šwojej krašnosčzi njeběchu žane pschitwarfi, s kotrychž mohł nëchtó do domu tuteje mozy štupicž; a jich mëšchnizy nješnajachu žanych woknow, s kotrymiž mohł nëchtó do tutych potajništwow pohladacž.

Duž je šo tón njewidomny Bóh w Šhrystušu čžłowške čžëlo woblekł. To šłowo (Bóh) šcžini šo čžëlo a my widžachmy jeho krašnosčž, jako krašnosčž jenicžkeho narodženeho Ššyna pošny hnady a prawdy. A našcha žyrkej pošafuje nam tola wšchudže tuteho našcheho Boha w Šhrystušu. Šdyž w bibliji wo Šhrystušu čžitajš, wo jeho šłowach, jeho dživach, jeho pobožnym žiwjenju, jeho čžerpjenju, štanjenju a donjebiesšpëcžu, njeje čzi tak, jako by Bohu šamemu do woczow hladał? A našcha žyrkwina wuczba hotuje tola naš wšchëch na to, so bychmy pschezo jašnišcho w Šhrystušu Boha pošnali a w tutym widženju Boha hižom wulke šbože mëli. Štačž paš šo móže, so šmy w Šhrystušu Boha widželi, so paš po jeho šłowje kšodžili nješšmy a so naš Bóh, hdyž wumrjemy, do wëczneje čžmy šamšnje, so je našce žiwjenje jenož rjany šón było a so wotucžimy do wëczneje čžmy.

Ale našcha žyrkej naš tež hódnych čžinicž pyta, so bychmy junu tež pschëšadženi byli do kraja tych šbóžnych w šwëtke, hdžež budžemy Boha widžecž we wëcznym šwëtke s pschëkrašnjemaj woczomaj. A šchtóž budže tam psched Bohom štačž a budže wužiwacž te krašnosčže, kiž žadny čžłowški rôt dowukšwalicž njemóže, tón tam šnowa šwój hlóš pošbëhnje a budže šo Bohu džakowacž, so je jeho pschëšadžil do kralestwa šwojeho lubeho Ššyna.

Šamjen.

J. Kř. w H.

Adventski špëw

drohemu šastojništemu bratrej a lubemu pschëčzelej s mlodostnych lët

knjezej fararjej Pawolej Rädže

pschi Michalškej žyrkwi w Budyščinje

ša žohnowany džëš šastojniškeho jubileja

9. hodownika 1913

s najwutrobnišchimi šbožopschëčžemi a w luboščzi špëwany
wot

Kh. Jana Waktarja, fararja Nješwacžidškeho.

Adventski čžaš! Adventske špëwanje
Lub Boži šašo k našchom' kralej woła;
Adventski kšërlušch kšincži wješele
Pšches wšchitke kraje, s wyšchiny a s doła.
Ššlyšch! Šalleluja, tebi Šbóžniko,
Kiž šwojich wërjazych šaš' s hnadu pyta!
Ššlyšch! Šosianna! Šomhaj, Šesušo,
Pšchidž k twojom' ludu, kiž Čže nutrnje wita.

Čy Boži wotročžko! Šalleluja
Tež džëška špëwa Tvoja dušcha žyla
Tej Božej hnadže, kiž bješ pschëštačža
Še krašnje šo nad Tobu dopjelnila,
Kiž štajnje wjedžesche wot džëčžatštwu
Na puczach žohnowanja Tvoju nobu,
Kiž štajnje šwojoh' drohoh' mjena dla
Pucž šboža wotewri a mëra drohu.

Lët pječžadwazhëči! Š kajli čžaš,
Pšches kotryž Boža šwëra wopašala
Še Tebe, kaž tam Šaronowy paš
A pošhlnila, wjedla, kšonowaka;
Pšches šłoncžne hory a na čžëmny dol
Čy hladašch, a džëš špëwa Tvoja dušcha:
Wóš Knježe Božo, ty šy so mnu šchoł,
Wšmi ty mój horzy džak, kiž tebi šlušcha.

Lët pječžadwazhëči! Pšchi waktarju,
Na kšëtzy, dupje a pschi kšoroložach,
Na mišnych puczach a we wichoru,
Pšches wótre čžernje a we nëžnych rózach. —
Čže wita s wješ'lom tudy wješ'ly dom,
Tam šrudžbyšpošny štatoł, ššlyš, mary,
A wšchudžom nješëšch s Božim wodženjom
Šo Božim šłowje drohe šwjate dary.

Lët pječžadwazhëči, tež bratrowštwu,
Ša našchich Ššerbow modleškeho džëla,
Šdžež prošesche tež Tvoja wutroba,
Šo Boža móž a mišošč šłoncžnje šhřëka
By nëtš a wšchitke čžašy pschichodne
Našch kraj a našce Ššerbstwo šwarnowala,
Šo by nam Boža pomož dobyče
A mër a žohnowanje šchëždrje dała.

A dale s Bohom nëtš do pschichoda,
Čy luby bratišje s Božim žohnowanjom,
Ša dom a šastojništwo čžaš žiwjenja,
Ša šwjaty nowy wušnyw s kóždym ranjom,

Sa pucze wješela, sa horja wšče,
Sa bédženje a šlódke wošchemjenje,
A s Božim šlubjenjom sa wěczne žně!
Haj, s Bohom dale w Jesuŝowym mjenje!

Wšmi Tvojich bratrow postrow wješoly
A wščitkich Tvojich lubnych sbožopschecze,
Wšmi šwěrnej' lubosče dar wošadny.
Čžeń stroschtnje dale, hdžež našč Anjes Čže wjedže.
Wón Tebje paš pschi čerstwonych studniczkach,
Na prawym puczu a na sel'nej kuzny,
A junu — domach, w sbožnych njebešach.
Duž rjeknmy s Tobu: Wšmi ty mojej ruzy! —

Swěrnemu Sserbej,

wyšokodostojnemu knjesej

Pawolej Rädze,

derjesašlužbnemu fararjej Michalsteje wošadny
w Budyščinje,

i jeho

25 lětnemu duchownskemu jubileju

9. decembra 1913

i wošebitym počesčowanjom požwjećene.

Dženš s Boha w blyščeju šlěbornym šo jašni
Čži wažny šwjedžen w šwjatym šastojństwie:
Schwórtstotetk duchownsteje šwěrnosče
Kaž króna na hłowje šo Tebi krašni.

Šchtó šrošnja wšče proštwy, džakne čžucža
Tyč wutrowow, hdžež Tvoje šymjo spi!
Šchtó wšhitke šdychnječžla dženk pschelicži,
Niž Tebi šwjecža lubosčžiwu hnučža!

Džak horzy šu wšče pschecža sa tu šwěrnosčž,
So pjeczadwazhčži lět šchžepjesche
Ty hižom do wutrowow wěcznu wěrnosčž.

Šsy i dobrej paštwe Šswoje štadło wodžik,
Ty dusche s čerstweje wodu šchemjesche,
S tym šhryšta winizu Šsy krašnje pšodžik.

* * *

Duž Tvoji wošadni dženk s džakom štaja
Čži na hłowu wěnz čžestny, šlěborny
A šacžuwawšchi Tvoje šašlužby
Čži šwoje horze sbožopschecža praja:

Ty drohi, nječ tež dale s njebjja čžecže
Čži žohnowanje na pucž žiwjenja!
Nječ Boža mišosčž Tebje wobšboža,
Měr, pokoj, radosčž wěnzny Tebi plecže!

O nječ. Wóh hnadnje wšhitke pschecža šlyšchi,
Niž dženk Čži šwjecža džakne wutroby,
A junu nječ Čže w njebjju króna pschi!

Nječ jašne dny Čži horjo nješamróčži,
So džek, kiž dženk Čže wita šlěborny,
Šso Čži tež w šlotym blyščeju šašo wróčži!

K. A. Fiedlef.

Prawy šastupnik.

W pschedsalu jeneho prawišnika čžakasche wjele ludži, kotšž
běchu pschlyšchi, šo bychu šebi wot tuteho šlawneho muža w tej
abo tamnej naležnosčži radžicž dawali. Ale te wězy móžachu šo
jeno pomału wotwimacž. To dołho trajesche, priedy hacž šašo
jedyn s rěčženšjeje štwy wustupi a jeneho drugeho do njeje pschecžichu.
Čžakazym bu čžak šmjercž dołhi.

Naš tón wucženy šaw wustupi a psches šyłu čžakaznych džesche.
Šnydom šo někotš šthroblichu, jeho naležnje prošycž, šo by jich
tola bórny šlyšhecž čžyč. Wón jeno wotwobarazy pošto s ruku
ščžini.

Pschi durjach paš štejesche hiščeže jedyn, kiž žaneho šłowa
njerjekny, ale jeno papjerku pschepoda.

Šsudnik čžitasche a s krótka rjekny: „Wot mojego šyna. Wóž
šyn sa waš prošny. Šójče hnydom šobu!“

Duž wołokostejazy, kotšž to šlyšchachu, mjes šobu džachu:
„Haj, to dama šo myšlicž; šchtóž šo s jeho šynom šnaje, temu
wón hnydom pschecželniwe woblicžo čžini, a tón do priedy dže.“

Wó, luby čžitarjo, daj namaj wot tuteho wušteho čžakanšeho
šala naju myšl na wjele wjetšchi škožicž. Ššto mēnišch, šak wjele
čžlowjekow šóždy džek psched Bohom čžakaju, šo bychu jich proštwy
wušlyščenje namakale? Nješšmoj mój wšchědnje tež mjes tuthy
čžakazymy? A hdžž i wuchej Wóžza šlincži: „Šswojeho lubeho
Ššyna dla mie wušlyšch!“ tam šo hnydom Wóžza wutroba wo-
bročža. Duž poštarajmoj šo jeno, šo šo se šwojim Ššrednikom
prawje šesnajemoj a šo mamoj jeho sa pschecžela! Ničtó šak rady
pschecželstwo nječžini s šhudym hrěšnikom, šak Boži Ššyn. My
čžlowjekojo pošnawamy to psche malo a nješradujemy šo doščž nad
tym, šak wutrobnje naš wón lubuje.

Prošymy-li šwojeho Boha wo něšcto ša naš šamych, dha
wón to rady šlyšchi. Prošymy-li jeho wutrobnje ša druhich, dha
jeho to hiščeže bóle hnuwa. Ale hdžž jeho lubny Ššyn ša naš
prošny, dha njemože wón šakju proštwu šapowjedžicž. F.

Wšhelake s bliska a s daloka.

Anjes šarar Rāda pschi Michalstej žyrkwi šwjecžesche 9. de-
cembra šwój 25 lětny šastojński jubilej. Tón šwjedžen běšche rjane
dopokasmo, šak je wón we šwojej wošadže šak tež wot šwojich
šastojńskich bratrow čžesčženy a lubowany. Hižom njedželu jeho
žyrwiške pschedsčžecžestw wa wucžerjo je sbožopschecžom poštwowichu
a šo jemu rjane poštwowjeńške darh pschepodachu. Wutoru pschit-
džechu jeho šastojńšy bratšja — psches 30 — a se rta knjesa
primarija Ššablera, knjesa šararja lic. Wšrosaka šako pschedschdy
našcheje šerbšteje duchownsteje konferenzny, šak tež knjesa šararja
Ššchžana šako wóžerja poboczneje konferenzny šo jemu hnujaze
šłowa, pschecža a žohnowanja wuprajichu. Konsistorialna wyšchnosčž
bēšche počesčžowaze pschšpšnawaze pišmo jeho žohnowaneho škutko-
wanja pschšpššłalo. Wóh špožčž jubilaraj hiščeže dołholētne žohno-
wane škutkowanje!

— Pruske ministerstwo je wušakalo, šo maja šo prošdniny
w ludowych šchulach na tónšamy čžak pošožicž, šak na wšchšchich
šchulach. Próšdniny budža lětnje 80 dnjom tracž.

— Wobhdlerštw měšta Warlina wucžini w tu šhwilu
2084578 wobhdlerjom.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale je tež we wšchěch psche-
dawańjach „Ššerb. Nowin“ na wšach
a w Budyščinje dostacž.